

можемъ да речемъ безъ да сбрькаме: Россійско Вѣроисповѣданіе, обаче и въ най сѣвернѣ-тѣ Россіѣ говорятъ често: азъ съмъ Гръцко, Гръко-Католическо, Гръко-Россійско исповѣданіе. Каква вѣрность? Каква благодарность!

Мы нѣма да издыраме мѣркѣ-тѣ, по коѣто други-ты Христіанскы Цркви ся отдалечявахъ отъ Гръцкѣ-тѣ; нѣ, като слѣдваме намѣрението на това кѣсо приказванье, щемъ спомянемъ само за Латинскѣ-тѣ. И така:

Имаше законъ да не въвождатъ ничто ново, нито да промѣняватъ ветхо-то въ догматы-ты на вѣрж-тѣ безъ общето съгласіе на цѣло-то Христіанство. Той законъ ся издаде още тогава, когато Христіанство-то не излазяше още изъ прѣдѣлы-ты на Имперіѣ-тѣ. Воистина, вардяне-то тоя законъ, докль бѣхъ малко Христіане-ти, бѣше лесно. Обаче възставахъ безпокойни челоуѣци, които искавахъ нѣкои промѣняванія, нѣ не' голѣмы; за това Събори-ты ги отлжчяхъ отъ Православнѣ-тѣ Црквѣ и ги припознавахъ за еретици съ всички-ты имъ послѣдователи. Всякій, който знае Црковнѣ-тѣ Исторіѣ, ще ся смисли за ересы-ты, които ставахъ до 800 години.

Най послѣ Западъ-тъ отпадна отъ единство-то на Католическѣ-тѣ Црквѣ; тамошне-то духовенство ся отдѣли отъ старж-тѣ Вѣсточнѣ Иерархыѣ; а Римскы-ти Епископи, като имъ спомогнахъ нѣкои обстоятелства, въздигнахъ ся до стѣпъ Патріаршескый. Нѣ никой неможаше да ги отвържи отъ покореніе-то на горѣреченый законъ да не въвождатъ ничто ново въ догматы-ты на вѣрж-тѣ, ако искахъ да увардятъ чистотѣ-тѣ на ученіе-то и Православіе-то; и колкото повече ся распростираше Христіанство-то, толкова по' много трѣбваше да ся варди исполненіе-то тоя законъ.

Нѣ опытъ-тъ доказа, че това не можа' да ся уварди. Римскы-ти Патріарси като чувствовахъ свое-то достоинство, бяхъ силни сѣперници на Константинопольскы-ты, и това сѣперничество още по' много ся възпаляше и поддрѣжаше отъ умразж-тѣ имъ срѣщу Гръци-ты. Скрѣбно-то смышляванье за прѣнасяне-то царскѣ-тѣ власть отъ Италиѣ у Гръци-ты, много ся врѣза въ срѣдца-та на Латине-ты, а по' вече на